

Sygn. akt V CNP 30/13

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie ze skargi I. B.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Apelacyjnego z dnia 11 września 2012 r.

w sprawie z powództwa J. S. i I. S.

przeciwko I. B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 grudnia 2013 r.,

**odrzuca skargę i zasądza od skarżącej na rzecz powodów po
600 (sześćset) zł tytułem kosztów postępowania wywołanego
skargą.**

UZASADNIENIE

Pozwana I. B. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 11 września 2012 r. zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 9 listopada 2011 r. przez podwyższenie kwot po 7 295 zł z odsetkami, zasądzonych od pozwanej jako spadkobierczynie testamentowej B. O. tytułem zachowku na rzecz powodów J. S. i I. S. jako spadkobierców ustawowych tej spadkodawczynie - do kwot po 25 000 zł z odsetkami. Orzeczenie zapadło w wyniku dokonania przez Sąd Apelacyjny odmiennych ustaleń na podstawie materiału dowodowego zebranego przez Sąd Okręgowy. O ile Sąd pierwszej instancji przyjął, że zaliczana na poczet zachowku darowizna, otrzymana od spadkodawczynie przez ojca powodów, odpowiadała 11 średnim pensjom, o tyle Sąd Apelacyjny na podstawie tych samych dowodów ustalił, że odpowiadała ona jedynie 3 pensjom i na tej podstawie obliczył należny zachówek na kwotę 31 322,50 zł dla każdego z powodów. Ponieważ jednak powodowie żądali zachowku w kwocie po 25 000 zł dla każdego z nich, zasądził jedynie dochodzone przez nich kwoty.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego pozwana zarzuciła naruszenie prawa materialnego przez oczywiste uchybienie art. 995 k.c. polegające na przyjęciu przez Sąd drugiej instancji stanowiska, iż wartość darowizny dokonanej przez spadkodawczynię B. O. na rzecz jej syna W. S. według stanu na dzień wydania orzeczenia wynosi wartość trzech miesięcznych wynagrodzeń, podczas, gdy mając na uwadze przeciętne miesięczne wynagrodzenie w gospodarce społecznej w dacie dokonania darowizny odpowiadała ona wartości jedenastu miesięcznych wynagrodzeń.

Skarżąca wskazała, iż skutkiem naruszenia prawa jest niezgodność zaskarżonego wyroku z art. 995 k.c. oraz wyrządzenie pozwanej szkody poprzez nieuzasadnione zwiększenie kwoty zachowku o 17 805 zł na rzecz każdego z powodów. Wyjaśniła też, że nie mogła wzruszyć wyroku za mocą innych środków prawnych.

Konkludując zażądała stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 11 września 2012 r. i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania podług norm przepisanych. W odpowiedzi na skargę powodowie wniesli o jej oddalenie i o obciążenie pozwanej kosztami postępowania w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku powinna zawierać szereg elementów konstrukcyjnych. Należą do nich:

- 1) oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części,
- 2) przytoczenie podstaw skargi oraz ich uzasadnienie,
- 3) wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny,
- 4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy,
- 5) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę wniesiono, stosując art. 424¹ § 2 - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi,
- 6) wniosek o stwierdzenie niezgodności postanowienia z prawem.

Dopuszczalny zakres podstaw skargi wyznacza art. 424⁴ k.p.c. Zdanie ostatnie wyłącza spośród tych podstaw zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Oznacza to, że skarga, której podstawę tworzą wyłącznie zarzuty niedopuszczalne w świetle art. 424⁴ zd. ost. k.p.c. nie spełnia wymagań art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c., ponieważ przepis ten wymaga, aby skarga zawierała podstawy mieszczące się w granicach wyznaczonych w art. 424⁴ k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, Nr 4, poz. 76; z dnia 9 maja 2005 r., V CNP 2/05, niepubl.; z dnia 28 marca 2006 r., V CNP 55/06, niepubl.). Istotna przy dokonywaniu oceny jest przy tym rzeczywista

treść zarzutu, a nie jego formalna poprawność. Skarga pozwanej, mimo sformułowania w niej zarzutu naruszenia prawa materialnego (art. 995 k.c.), w rzeczywistości kwestionuje ustalenia faktyczne Sądu Apelacyjnego odnoszące się do wartości udzielonej przez spadkodawczynię darowizny, a konkretnie ustalenie, że darowizna ta w chwili jej udzielenia odpowiadała trzem pensjom. Błędne ustalenie faktyczne nie może być przedmiotem badania w postępowaniu ze skargi o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem, a tylko w tym punkcie pozwana dostrzega przyczynę nieprawidłowości zaskarżonego orzeczenia, nie wskazuje bowiem ani na niewłaściwą interpretację, ani na nieprawidłowe zastosowanie art. 995 k.c. lecz jedynie na podstawienie do rozliczeń niewłaściwie ustalonej wartości darowizny.

Z tych przyczyn skargę pozwanej, jako niezawierającą ustawowo dopuszczalnej podstawy, należało odrzucić w oparciu o przepis art. 424⁸ § 1 k.p.c.

Orzeczenie o kosztach postępowania ze skargi uzasadnia art. 424¹² w zw. z art. 398²¹, art. 391 § 1 i art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 k.p.c. w zw. z § 2, § 6 pkt 5 oraz § 12 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst. jedn.: Dz. U. z 2013 r., Nr 490).